

18043 LLEI 21/1988, de 19 de juliol, de reforma dels articles 855, 876, 882 bis, 884, 885, 893 bis, a), i 898 de la Llei d'enjudiciament criminal. («BOE» 108, de 5-5-1988.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei, Sapigüe: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

El notable increment de la litigiositat que s'ha produït després de la vigència de la Constitució és especialment manifest a la Sala Segona del Tribunal Suprem. El reconeixement constitucional de la tutela judicial efectiva i de la presumpció d'innocència ha generat un elevat nombre de recursos de cassació que l'alt tribunal no pot resoldre, ni podria resoldre sota cap circumstància, sense desvirtuar la seva important funció unificadora en la interpretació de l'ordenament jurídic, pròpia dels tribunals de cassació.

La preservació de la funció del recurs de cassació exigeix, doncs, introduir a la nostra Llei d'enjudiciament criminal algunes reformes, la més rellevant de les quals és la que es refereix al règim d'admissió del recurs. El recurs de cassació no ha de ser admès quan manifestament no tingui fonament o quan el Tribunal Suprem s'hagi pronunciat de manera prèvia sobre recursos iguals per desestimar-los. D'aquesta manera s'evita a l'alt tribunal conèixer de recursos que no tenen fonament o que incideixen en matèries que ja han estat solucionades en un sentit uniforme, en perjudici de la seva funció.

És important destacar que això no redunda en disminució de les garanties del justiciable perquè la inadmissió ha de ser acordada per unanimitat. És suficient, doncs, que un magistrat consideri que el recurs no es troba en cap dels casos esmentats perquè sigui admès.

Aquest mecanisme suposa, sense detriment dels drets dels recurrents, una agilitació de la tasca que realitza la Sala Penal del Tribunal Suprem i, per tant, un reforçament de la tutela judicial efectiva i sense dilacions indegudes.

Per tal de facilitar a la Sala el compliment de la seva tasca, es fan altres modificacions. En primer lloc, i tenint en compte la Sentència 37/1988 del Tribunal Constitucional, es modifica l'article 876 per tal d'evitar que l'eventual negativa del lletrat designat d'ofici a interposar el recurs redundi en lesió del dret del justiciable a la tutela judicial efectiva per tal com el dret a recórrer forma part, quan el recurs està previst a la Llei, del contingut d'aquella. En segon lloc, s'estableix la composició normal de la Sala amb tres magistrats, encara que es manté el nombre de cinc en els casos en què la durada de la pena imposada o que es pugui imposar sigui superior a dotze anys. D'una altra banda, i tenint en compte l'elevat nombre d'assumptes en els quals la vista oral del recurs és innecessària, s'exigeix, en termes generals, la sol·licitud expressa de les parts i una pena mínima d'una durada superior a sis anys perquè la vista tingui lloc. No obstant això, s'exceptuen d'aquesta regla general determinats recursos les específiques característiques dels quals fan aconsellable la publicitat i aquells altres supòsits en què el mateix Tribunal la consideri oportuna.

Article únic

Els següents articles de la Llei d'enjudiciament criminal es modifiquen en els termes que s'expressen a continuació:

Article 855.

Els paràgrafs segon i tercer queden redactats de la manera següent:

«Quan el recurrent es proposi fonamentar el recurs en el número 2n de l'article 849, ha de designar, sense cap raonament, els particulars del document que mostrin l'error en l'apreciació de la prova.

Si es proposa utilitzar el de trencament de forma, també ha de designar, sense cap raonament, la falta o faltes que se suposin comeses i, si s'escau, la reclamació practicada per solucionar-les i la seva data.»

Article 876.

Els paràgrafs primer i segon queden redactats en els termes següents:

«En el cas previst a l'últim paràgraf de l'article 874, o quan el Tribunal hagi remès d'ofici el testimoni de la sentència o interlocutòries objecte de recurs, la Sala ha de manar nomenar, dins de tres dies, procurador i advocat d'ofici, i s'ha de lliurar al procurador el testimoni de la resolució i els antecedents a què es refereix el paràgraf tercer de l'article 861, a fi que l'advocat interposi el recurs dins els quinze dies necessaris o expressi en el mateix termini la seva opinió contrària a la procedència del recurs.

Si el lletrat designat no considera procedent el recurs, s'ha de nomenar un segon lletrat, i si tampoc hi troba cap motiu de cassació per al·legar, ha d'expressar la negativa i s'han de passar els antecedents al fiscal, a fi que fonamenti el recurs en benefici del que l'hagi interposat, si ho creu procedent, o, altrament, els torni adjuntant-hi un escrit succintament raonat. Si el fiscal fa la primera opció, el recurs s'ha de substanciar en la forma ordinària; si fa la segona, la Sala ho ha de comunicar al recurrent a fi que, si ho considera oportú, designi un advocat i interposi el recurs dins el termini de quinze dies. Si no ho fa, es considera desestimat.»

Article 882 bis.

Queda redactat de la manera següent:

«En el seu escrit d'interposició, el recurrent pot sol·licitar la celebració de vista; les altres parts poden fer la mateixa sol·licitud en instruir-se del recurs.»

Article 884, 6è

Queda redactat de la manera següent:

«En el cas del número 2n de l'article 849, quan el document o documents no hagin figurat en el procés o no es designin concretament les declaracions d'aquells que s'oposin a les de la resolució objecte de recurs.»

Article 885.

Queda redactat de la manera següent:

«També es pot inadmetre el recurs:

1r Quan manifestament no tingui fonament.

2n Quan el Tribunal Suprem ja hagi desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals.

La inadmissió de recurs pot afectar tots els motius adduïts o referir-se només a alguns d'aquests.»

Article 893 bis, a).

Queda redactat de la manera següent:

«La Sala pot decidir el fons del recurs, sense que se celebri la vista, i assenyalar el dia per a la decisió, llevat que les parts en sol·licitin la celebració i la durada de la

pena imposada o que es pugui imposar sigui superior a sis anys o quan el Tribunal, d'ofici o a instància de part, estimi necessària la vista.

El Tribunal ha d'acordar la vista en tot cas quan les circumstàncies concurrents o la transcendència de l'assumpte facin aconsellable la publicitat dels debats o quan, sigui quina sigui la pena, es tracti de delictes compresos en els títols I, II, IV o VII del llibre II del Codi penal.»

Article 898.

Queda redactat de la manera següent:

«Constitueixen la Sala tres magistrats, llevat que la durada de la pena imposada o la que es pugui imposar, en cas que prosperin els motius articulats per les parts acusadores, sigui superior a dotze anys, cas en què l'han de formar cinc.»

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Les previsions d'aquesta Llei s'apliquen en tots els casos en què no s'hagi resolt el tràmit processal a què es refereix la reforma, amb les precisions següents:

1r El que preveu l'article 885 s'aplica en tots els recursos respecte als quals, a l'entrada en vigor d'aquesta

Llei, el Tribunal encara no n'hagi acordat l'admissió o inadmissió.

2n L'article 898 s'aplica en tots els recursos en tramitació que estiguin pendents d'assenyalament de vista, deliberació o votació.

3r L'article 893 bis, a), s'aplica als recursos en què, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, no hagi recaigut cap decisió del Tribunal sobre la celebració de vista.

4t En els recursos que, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, estiguin en tramitació i als que el Tribunal decideixi aplicar el que preveuen els articles 885 i 893 bis, a) s'ha de traslladar a les parts pel termini comú de cinc dies perquè exposin a la Sala el que convingui al seu dret, i després d'això la Sala ha de resoldre el que sigui procedent.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 19 de juliol de 1988.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ